

הקש ששבר את גב הגמל
טלפון ועוד טלפון

שעות ביום עליירי ממשלת ישראל. שוב נזכרת נינה קציר בנענועים לימי היותה רעיית נשיא המדינה: הייתי מאוד פעילה באירגוני נשים, כשהייתי אשת־נשיא. כיום אינני פעילה כלל, לא מפני שאני לא רוצה, אלא מפני שלא הציעו לי. ביקרתי את פצועי־צה"ל ברצינות. לא עברתי לידם ולחצתי יריים, ישבתי איתם ובאמת היה איכפת לי. באמת עזרתי."

בחדרי־האורחים, ליד תמונת הנשיא קציר עם גדול־יעולם, מונחת תמונה כתוך מיסגרת של פלסטיק — נינה קציר עם הנשיא אנואר אל־סאדאת, ליד ציור של יונת שלום. יותר מכל רציתי להזמין לתערוכה את ג'יהאן סאדאת, היא היתה כלי־כך נפלאה הפרוצדורה, אך הפרוצדורה, הסבירו לי שזה מסובך ושיש כל מיני עניינים רישמיים. אני לא בנויה לזה. אם הייתי מכירה מישהו שנוסע למצרים, הייתי מעבירה לה את ההזמנה ביד. זה הכי פשוט, לא?"

שרית ישי ■

ליד קסרת רוכבי־האופנוע
טוב מצוואר־אשה

כי אם היית מסרב, האשה היתה הולכת עם סטיגמה לכל חייה, ומי רצה לעולל לאם עכריה עוול שכזה.

אני אהבתי את הילדים, ועד היום אני אוהבת ילדים. אך במיוחד אהבתי את הילדים של ימין־משה, על שחייהם כל־כך קשים, על הסמרטוטים שלבשו, על הפצעים נפרחת ועל הגרענת. הגברת וולמן, אחותו של יוהר סמילנסקי, היתה באה לברוק ראשים, עניינים, פצעים. איזו עבודה נהדרת היא עשתה.

אני זוכרת איך יום אחד סחבנו אבנים וסיקלנו אותם מהמיגרש והתקנו נדנדות. אני לבשתי את שימלתי־החתונה שלי, ירוקה כזאת ממשי, מפני שהרגשתי שלמאורע כזה צריך ללבוש משהו חגיגי. והיה יוסף מיוחס, הבוס הגדול, ורחל שוורץ, האמא של רות דיין וראומה וייצמן, שעזרו לתלות את הנדנדות. זה היה תענוג לראות את הילדים האלה עומדים בתור, כדי להתנדנד על הנדנדות, ומי שלא ראה את הילדים והסתכל להם בעיניים בזמן שהנדנדות

מיכתבים לכל הנשים שלי
רכוש ראשון: אופנוע

את החגיגות ההן, שאת מסורת קיומן החלה היא.

נינה קציר היתה רוצה לעשות יותר ולכן החליטה, שאם איש לא מבקש ממנה לעשות, היא תעשה בעצמה. ההתחלה של התערוכה הזו היתה בשכונת ימין־משה, ואל תשאלו לפני כמה שנים, אני חלשה בהיסטוריה. זו היתה ימין־משה שמחוץ לחומות וגרו כה אשכנזים וספרדים והיה עימות מילולי ביניהם. באתי לשם כמדריכה. מדריכים רבים התחילו לעבוד בשכונה ולא רצו לחזור לשם כי חששו. אבל אני החלטתי לא לוותר, ואז אפריים ואני רכשנו את הרכוש הראשון שלנו, אופנוע. ואפריים היה בא לקחת אותי מהשכונה עם האופנוע וכל ילדי השכונה היו נשפכים ממיגרש המישחקים ומטפסים על אפריים ועל האופנוע, ואפריים היה מסיע ארבעה ילדים על האופנוע, בתורות.

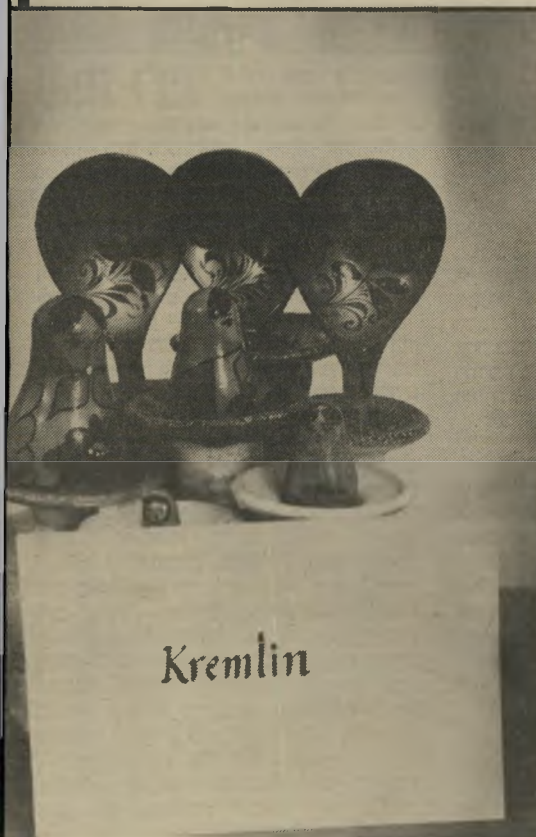
לקראת יום שבת, היינו נמנעים מלאכול, כי היינו חייבים לאכול טשולענט כמישפחה אשכנזית וחמין כמישפחה ספרדית. ולא יכולת לסרב.

להחליט מה חשוב יותר. לבסוף, ויתר על הפרס ובחר להיות נשיא מדינת ישראל. ומה את חושבת היה חשוב יותר? היא שואלת, וכשהיא מקבלת את התשובה: נשיא מדינת ישראל, למען ההיסטוריה. היא מחייכת חיוך קטן ואומרת: את יודעת שהבית שאנחנו גרים בו לא שלנו. הוא שייך למכון. אם אפריים היה מקבל פרס נובל, זה היה חשוב מאוד. הוא הרי מדען, והוא היה מקבל גם כסף, ואו אולי היינו מצליחים לקנות דירה לכן שלנו, שיגור כמו בן־אדם."

על האופנוע של אפריים

לא שהיא מצטערת על השנים שבילתה כמישכן נשיא־ישראל, אך כואב לה כי נשכחה. בשנים ההן היתה פעילה במיסגרת נעמ"ת וויצ"ו ובנות־ברית. היום איש אינו פונה אליה יותר. בשנים ההן נהגה לחוג בר־מיצווה ובת־מיצווה של יותמי צה"ל במישכון, כיום איש אינו מזמין אותה יותר לחוג

Kremlin

הקרמלין
שני כתרים לבעל

נינה וסירות מלאכותיים
צחוק, שירה וחמשירים

מישהו בייס אותי
גונבים אפילו זבובים